SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 130. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 12, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 12-го ЛИПНЯ 1988 Ч. 130. РІК XCV.

Новий транспорт бандур відлетів до Арґентини

Ню Йорк. — У четвер, 30-го червня ц.р., відлетів до Посадос, столиці Місіонес **транспорт нових 15 бандур, які є призначені для новоствореных кобзарських хлітин в Посадос і в Апостолес**, де поселилось найбільше українців і де існують вже молодечі культурно-освітні організації.

Висилка бандур летунською лінією є досить коштовна, але це було необхідно зробити, бо на початку серпня, так як і минулого року, виїжджає до Південної Америки для переведення вишколу гри на бандурі і навчання молодих інструкторів Юліян Китастий.

У всіх місцевостях відбувається підготовка до святкувань Тисячоліття України. До тих святкувань приготовляються новозасновані ансамблі бандуристів Аргентини і Бразилії. Досі українські молоді бандурист в ЗСА доставили туди 125 бандур. Цей транспорт бандур призначений для новозаснованих клітин в Апостолес і Посадос, які тепер мають по чотири бандури. Існує потреба на більше число бандур, а молодь Південної Америки горнеться до кобзарства.

Пожертви можна висилати до „Самопомочі" в Ню Йорку на конто Стипендійного фонду бандури: Student Financial Fund, Acct. №12855, Self-Reliance, 108 2nd ave. New York, N.Y. 10003.

ВИСТАВКА КАРТИН С. БЕРНАДИН

Вайлвуд Крест, Н. Дж. — Тут в неділю, 17-го липня ц.р., о год. 8-ій вечора після Служби Божої, відбудеться відкриття виставки картин Степанії Олійник-Бернадин. Виставка відбуватиметься у власній галереї вілли „Тама ра", 104 Іст Астер рд., й буде відкрита кожного дня від 6-ої до 9-ої год. вечора.

Члени Ради Директорів Менор Джуніор коледжу

Члени Ради Директорів МДжК (зліва) — Сестра Ріта, ЧСВВ, і Сестра Доротея, ЧСВВ, посередині заступник губернатора Пенсильванії, Марк Ч. Сінгел, промовець, під час градуації 19-го травня ц.р. в Менор Джуніор Коледжі і Сестра Марія Кекилія, ЧСВВ, президент Коледжу. Цього року дипломи одержали 80 градуантів.

У Лeнсдейлі влаштовують фестиваль

Ленсдейл, Па. — Тут заходами української католицької церкви в суботу і неділю, 16-го і 17-го липня ц.р., на церковній посілості при 1564 Аллентавн рд., відбудеться український фестиваль.

На фестивалі буде цікава мистецька програма з участю українських танцюристів св. Михаїла з Фреквиллу, які виступлять у неділю, 17-го липня, о год. 4:30 по полудні. До танців на фестивалі приграватимуть три різні оркестри: в неділю по полудні гратиме оркестра „Плезантріс", а вечором оркестра „Океженс". В суботу увечорі можна буде забавлятись під звуки оркестри „Голден тонс". Крім мистецької програми фестивалю матиме для відвідувачів різного роду страви і печиво.

„Волл Стріт Джорнал" помістив критику святкувань у СССР

Джерзі Ситі, Н. Дж. — На сторінках престижевого щоденника „Волл Стріт Джорнал" вміщено знову статтю поважного українського журналіста Богдана Нагайла, що є старшим працівником-аналістом в „Радіо Свобода" у Мюнхені. Стаття п.з. „Під блеском Ювілею Київської Русі" автор аналізує святкування в СССР 1000-річчя Християнства, яке він уважає одним із засобів М. Ґорбачова для популяризації його перебудови, зв'язаної із потребою економічних перемін. Б. Нагайло доказує, що більшість віруючих у Бога на терені СССР — це робітники і їх не можна уважати громадянами другої кляси. Рівночасно бажання перебудови мусіло викликати певну поблажливість до релігійних справ. Розуміється, М. Горбачов дуже влучно використав 1000-річчя для своєї пропаганди — пише Б. Нагайло — щоб показати світові мирові наміри свого уряду, навіть щодо релігійних справ.

Але неприємним для уряду і для офіційної Православної Церкви фактором є існування тих віруючих внутрі СССР і поза нею, які ніяк не погоджуються зі способом, у якій відзначувано 1000-річчя Християнства.

Б. Нагайло пригадує американським читачам, що на релігійних святкуваннях в Москві не було ані Папи Івана Павла II, ані патріярха Грецької Православної Церкви. Він пригадує також факт, що Російська Православна Церква була завжди від царських часів машиною русифікації, а тепер саме вона була цією церквою, яка відзначувала 1000-річчя Християнства, не зважаючи на це, що Хрищення відбулося в 988 році у Києві, який є столицею України. І самі святкування ніяк не включали українського елементу, а патріярх Пімен і М. Горбачов цілий час говорили про 1000 років „російської" історії, культури і державности. До того не можна забути, що досі не існують в СССР ані Українська ані Білоруська Церкви, а, як відомо за часів Сталіна зліквідовано і Українську Католицьку і Автокефальну Православну Церкви і досі їм не привернено права існування тому, що вони тотожні із українським націоналізмом.

Правда, і Папа Іван Павло II і українські вірні на Заході та в Україні розпочали тепер старання за релігійну свободу, але, на думку автора статті, ледве чи після офіційних святкувань в Москві ситуація покращає та зміняться обставини.

Отож, критичним питанням залишається, що буде тепер дальше із релігійною проблемою в СССР, коли йдеться про переслідування Церкви. На думку Б. Нагайла, що її він висловлює у статті у „Волл Стріт Джорнал", все залежить від становища Кремля.

Пітсбурґ плянує величаво відзначити Тисячоліття

Пітсбурґ. (С.М.Тимяк). — Українська громада цього міста та околиць приготовляється до величавого і екуменічного відзначення Тисячоліття Християнства в Україні. Святкування організує місцевий комітет, очолений інж. Михайлом Комічаком, керівником місцевої української радіопрограми, та під патронатом деканів обох українських церков: о. протопресвітера Андрія Бека від УАПЦ та о. шамбеляна Михайла Польового від ПУКЦ. Це свято має відбутись у неділю, 24-го липня ц.р., у центрі Пітсбурґу, у Пойнт Стейт Парк, де сходяться дві ріки Аллеґені і Монанґегелі, і починається ріка Огайо. Це безперечно одно із найкращих місць міста. Вибір цього місця вимагав окремих дозволів від стейту та від міста, що його комітет отримав завдяки старанням відомого місцевого українського політичного і громадського активіста Джона Смитія із церкви св. Юра в північному Пітсбурзі.

Свято звеличають своєю участю владики обох Церков, роджені пітсбуржчани, Архиєпископ Константин від УАПЦ та Владика Роберт Москаль з Парми. У святі візьмуть участь кільканадцять церков обох віровизнань. У програмі, яка почнеться о год. 3-ій по полудні, святочна процесія, на чолі якої буде відома духова оркестра із Торонто під батутою маєстра Василя Кадаша з владиками, священством, представниками церков із своїми хоругвами, місцеві організації та миряни, пройде визначеною дорогою до парку біля великої фонтанни, де буде відправлений екуменічний Молебень, сполучений із водосвяттям води над ріками, щоб символічно зв'язатись із актом хрищення у 988 році у Дніпрі.

Після водосвяття, там же на відкритій сцені, де часто відбуваються симфонічні концерти та інші виступи, відбудеться концерт, в якому виступить український молодіжний ансамбль з Торонто, що крім оркестри

(Закінчення на стор. 3)

ДОПОВІДІ В. МОРОЗА

Кергонксон, Н. Й. — 89-ий Відділ Союзу Українок Америки влаштовує тут товариську зустріч із доповідю д-ра Валентина Мороза на тему „Тисяча років нашого християнства — що далі" в п'ятницю 22-го липня, 7-ма год. вечора в залі церкви Пресвятої Тройці.

Рівнож д-р В. Мороз виголосить доповідь в суботу, 23-го липня в Гантері і граждії церкви св. Івана Хрестителя о год. 3-ій по полудні на тему „Справа, без якої не втримаємося — Проєкт Століття".

Прелегент загостить і до Глен Спей, Н. Й., де виголосить доповідь на тему „Тисяча років нашого Християнства — що далі" у залі на „**Верховині" в неділю, 24-го липня, 5-та год. по полудні.**

Дон Мазанковський — віцепрем'єр Канади

Оттава (С. Яворський). — Дон Мазанковський, віцепрем'єр Канади та найбільш впливовий, після прем'єр-міністра Бреєна Малруні, член канадського уряду, є добрим приятелем українців у Канаді, серед яких він виріс у провінції Альберта та які вже 20 років вибирають його послом до федерального парляменту з округи Веґревілл. Хоч батьки Дона Мазанковського є польського роду, він виростав серед українських поселенців у східній частині Альберти, де він і одружився з дочкою українських імігрантів Лорейн Поліщук.

Д. Мазанковський почав наше інтерв'ю по-українськи, створивши тим приємну і щиру атмосферу. На наші ґратуляції, що він, особа слов'янського походження, здобув таку високу посаду в уряді Канади, Д. Мазанковський відповів: „Це вина українців — вони мене вибрали до парляменту і досі мене тут тримають".

Виборча округа Веґревілл, яку репрезентує Д. Мазанковський, заселена переважно канадцями українського походження. Ця округа відома з того, що вона вибрала першого федерального посла українського роду до парляменту

Д. Мазанковський

Михайла Лучковича. Опісля, такі визначні посли як Антін Глинка, Іван Дікур та В. Стефура репрезентували інтереси не лише місцевих виборців, але цілої української спільноти в Канаді, а деколи навіть цілого українського суспільства у вільному світі. Тому Д. Мазанковський являється, до певної міри, представником канадських українців на найвищому рівні канадського уряду.

Віцепрем'єр, на наше питання про державну політику багатокультурности, сказав, що теперішній парлямент є найкращим зразком багатокультурної країни. Понад 30 членів федеральної палати громад репрезентують етнічні групи не англо-кельтського і не французького кореня. Декілька з них є членами федерального кабінету. Українці є добре репрезентовані в парляменті і уряді (міністри Р. Гнатишин і Ґ. Андре; поза ними О. Кіндій, В. Лесик і А. Вітер).

Проєкт закону про багатокультурність, який повинен бути одобрений теперішнім парляментом, буде першим таким законом у вільному світі. На нашу заувагу, що цей проєкт має багато недотягнень, Д. Мазанковський відповів, що у майбутньому буде завжди можливо його поліпшити. Коли ми звернули увагу на те, що бюджет програми багатокультурности є дуже малим у порівнянні з бюджетами інших програм, Д. Мазанковський запевнив, що вже в найближчому часі бюджет буде значно побіль-

(Закінчення на стор. 4)

СОВЄТСЬКА ПРЕСА ПУБЛІКУЄ РЕЗОЛЮЦІЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Москва. — **Совєтські центральні газети розпочали друкувати матеріяли 19-ої партійної конференції, яка, як відомо, відбулася минулого тижня в Москві з участю генерального секретаря ЦК КПСС Михаїла Горбачова, багатьох членів Політбюра і Центрального Комітету КПСС та біля 4,000 делегатів, виступи яких в більшості були сміливі, можна сказати „революційні", в дусі політики гласности, перебудови і відкритого суспільства.**

На закінчення конференції були прийняті резолюції, які нібито мають стати базою майбутньої політики Комуністичної партії і реалізування пропозицій теперішнього керівника СССР. Західні політичні спостерігачі підкреслюють, що мабуть перший раз в історії існування комуно-москов-ської імперії делегати партійної конференції, цього найвищого форуму КПСС, не голосували за вказівками компартії і не через піднесення рук, а бальотами.

Конференція запропонувала керівникам Компартії якнайскорше покликати до життя пост президента держави, який автоматично буде виконувати функції генерального секретаря ЦК КПСС. Ця рекомендація напевно незабаром спричинить відхід на пенсію теперішнього голови Президії Верховної Ради СССР і колишнього довголітнього міністра закордонних справ Андрея Громика, який, до речі, особисто атакували деякі делегати, за його пов'язаність з попередніми режимами застою, переслідування і терору. Таким способом М. Горбачов забезпечить за собою усю виконну владу, якої йому бракувало, зокрема у переговорах з країнами Заходу.

Одною з важливих постанов треба вважати резолюцію, яка говорить, що жадний з партійних чи урядових діячів не повинен займа ти керівне становище довше, як дві каденції по п'ять років. Ця постанова відноситься також до посту генерального секретаря ЦК КП СС. Конференція порекомендувала надати більші права для місцевих керівників, які також можуть, наприклад, на великих підприємствах, виявляти свою власну ініціятиву і її реалізувати не чекаючи потвердження її згори.

Голова мандатної комісії на конференції Георгій Розумовський заявив, що прийняті резолюції будуть незабаром поставлені у програму нарад Верховної Ради СССР, яка єдина має право узаконнити постанови чи міняти відповідні точки конституції. Новий, вищий законодавчий орган, який називатиметься державним збором народних депутатів, буде обраний в квітні 1989 року.

Сам М. Горбачов, говорячи про створення нового посту голови держави, вжив в одному випадку слово „президент", хоч інші делегати цього слова оминали.

Деякі прийняті резолюції і рекомендації неясні, кажуть, західні спостерігачі і їх напевно керівництво компартії інтерпретуватиме по своєму, використовуючи їх для зміцнення своїх позицій.

У СВІТІ

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІЗРАЇЛЯ Їцак Шамір заявив кореспондентам, що він наказав прокуратурі перевести докладне слідство на вищому рівні у справі офіційного протесту дирекції американської телевізійної компанії Ей-Бі-Сі, яка твердить, що члени ізраїльської розвідки, під притекстом працівників Ей-Бі-Сі, дісталися в середовище палестинців і там заарештували бажаного їм керівника одної палестинської групи, яка займалася мобілізацією молоді на протиізраїльські демонстрації. Аґенти Мосади, з фотокамерами, виказами працівників Ей-Бі-Сі і огядом подібним, який вживають фоторепортери на Близькому Сході, не тільки заарештували бажаного палестинця, але зірвали в повітря будиночок у якому жила його мама. Брутальність ізраїльської розвідки викликала протести в ЗСА і в інших країнах світу. Досі такого прецеденту виконування злочину під адресою інших, не було поміченo на Близькому Сході, — кажуть деякі політичні спостерігачі і обурені працівники згаданої телекомпанії.

ПАКИСТАН ЗАСУДИВ на кару смерти через повішення п'ятьох повітряних піратів, які в серпні 1986 року захопили були пакистанський пасажирський літак з 400 пасажирами й обслугою на покладі і примусили летуна летіти до Карачі. Там пакистанське командо влаштувало напад на літак, але у перестрілці і під час вибуху ґранат загинуло 21 осіб, а 200 були поранені. На процесі захоплювачі літака твердили, що від їхньої кулі не загинула ані одна особа. На лаву підсудних треба поставити відповідальних осіб, які керували цією операцією, і дали наказ атакувати літак. Усім підсудним суд дав місяць часу на внесення відклику. Дата страти засуджених покищо не назначена.

НА МІЖНАРОДНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ у справі нуклеарного роззброєння, яка відбувається тепер у Женеві під наглядом Організації Об'єднаних Націй, наступила гостра виміна думок між американськими і шведськими представниками. Представник Швеції Мадж Бритт Теорін закинув американцям, що вони зумисно зупиняють працю комісії і не допускають до підписання договору. Він запропонував зіґнорувати застереження ЗСА і сесії не продовжувати. Речник ЗСА Макс Фрідерсдорф відповів, що обвинувачення шведського представника абсолютно безпідставні, а продовження сесії потрібне для того, щоб осягнути якесь порозуміння і не роз'їхатись домів з „порожніми руками". Швеція була не задоволена, що Вашінгтон не зміг досягнути порозуміння з СССР у справі заборони продукції хемічної зброї.

СИТУАЦІЯ В ЄРЕВАНІ, Вірменська ССР, все ще неясна. Навіть совєтські засоби масової інформації повідомляли минулого тижня, що понад 2,000 демонстрантів влаштували на летовищі пікетування і намагалися **зупинити нормальну працю. Туди були послані військові** частини з парашутної дивізії, які, нібито, навели порядок. Вірменські націоналісти пізніше повідомили телефонічно західних кореспондентів в Москві, що прислані совєтські вояки стріляли до демонстрантів гострими набоями і вбили п'ятьох вірменів. Зараз після цього представник міністерства закордонних справ СССР заперечив „поголоски" вірменських „екстремістів" і підкреслив, що жадної стрілянини не було, а розміщення війська було потрібне для того, щоб не було перебою у відлеті і приземленні літаків на летовищі. Вадим Перфілєв мабуть пробрехався, бо на другий день після його заяви газета „Ізвєстія" помістила замітку, що був тяжко поранений єреванець К. Захарян, який опісля помер у шпиталі. Крім того „Ізвєстія" повідомила, що майже весь транспорт Вірменії спаралізований.

У ВІРМЕНІЇ ТРИВАЄ СТРАЙК

Москва. — Совєтські газети були змушені визнати, що не лише в Єревані, але і на всій території Вірменії продовжується страйк протесту. „В Єревані і у всій республіці, — пише газета 'Ізвєстія', — значна частина, якщо не більшість, будов і промислових підприємств страйкують".

Кореспондент „Ізвєстій" повідомляє, що в Єревані повністю припинився рух тролейбусів, автобусів і трамваїв. Підземка працює безплатно, але мала довжина її ліній не задовольняє потреб міста.

Більшість єреванців не виходять з будинків і квартир, ігноруючи заклики голови Ради міністрів Фаддея Саркісяна приступити до праці.

Єреванське летовище функціонує лише частинно, але, як повідомляють місцеві власті, військові частини виведені з території летовища. Вояки покинули також площу перед оперним театром, де звичайно проводяться масові маніфестації.

Місцеве пресове агентство Вірменпрес визнало, що в результаті поранення пластиковою кулею у шпиталі помер один з демонстрантів. Однак місцеві правозахисники вважають, що загинуло не менш як п'ятеро осіб. У повідомленні місцевого радіо було сказано про початок судового процесу, але не зрозуміло хто саме стане підсудним — демонстранти чи вояки, що стріляли в них.

Економіка СССР і сателітних країн занепадає

Прага, Чехо-Словаччина. — **Виступаючи на 44-ій сесії Ради економічної взаємодопомоги, економічного бльоку комуністичних держав подібного до Европейської економічної спільноти, совєтський прем'єр, а зглядно голова Ради Міністрів СССР Ніколай Рижков піддав гострій критиці економічну політику членських держав і говорив про серйозні недоліки економічних систем в соціялістичних країнах.**

Одним із факторів, який зупиняє розвиток інтеграції економічних цього бльоку є, на його думку, брак банкової системи, яка подбала б про реалістичну ринкову політику, тобто про фінансування широких економічних проєктів, вирівняння цін в поодиноких країнах на товари широкого запотребування, слідкувала б за тенденціями світового ринку і торгівлі тощо. Дотепер, заявив Н. Рижков, кожна членська країна дбає про свої власні інтереси, тобто веде льокальну економічну політику, без узгіднення з іншими країнами і Радою економічної самодопомоги.

Відсутність такої системи, підкреслив Рижков, зупиняє економічно-технічний розвиток у східних країнах. Совєтський прем'єр домагався також різкого піднесення якісної продукції, зокрема товарів широкого запотребування, яка напевно знайде свого покупця, якщо товар матиме конкуренційний кваліте т. Треба зліквідувати також застій в системі світового товарообміну. Він не заперечував вартости доброї приватної ініціятиви поодиноких країн і вдержування ними економічної співпраці із деякими західніми країнами, що вже віддавна практикує, наприклад, Мадярщина, Польща, Румунія і зрештою сам Совєтський Союз. Але він є проти таких договорів, які не поширюються на інші соціялістичні країни, а тільки фаворизують котрусь із них.

Заступник прем'єра Мадярщини Йожеф Маріяні заявив, що Рада економічної самодопомоги потребує перебудови цілої структури в дусі започаткованої економічної перебудови в СССР. Якщо цього не станеться, „ми переживатимемо економічну кризу більших розмірів". Підтримуючи Рижкова, мадярський представник закликав членські держави до координації своїх економічних дій і застанови над введенням одної „твердої" валюти для східньоевропейських держав, базованій на ґарантії центральних банків усіх країн.

Економічні спостерігачі кажуть, що усі заклики до реформ і перебудови в дусі політики запропонованої в СССР Міхаїлом Горбачовим не знайшли жадного зрозуміння у виступах представників Румунії і Східної Німеччини.

Виступаючи на пресовій конференції неевропейські представники Ради — В'єтнам, Куба і Монголія — заявили, що вони мають намір просити у більш розвинених економічно країн Східньої Европи довгореченцевих кредитів з метою добитися значного піднесення життєвого рівня громадян у їхніх країнах, або щоб цей рівень принаймні зрівняти з іншими країнами Ради економічної самодопомоги. Західні спостерігачі думають, що сателітні країни так задовжені на Заході, що прохання трьох згаданих комуністичних країн залишиться тільки на папері.

В АМЕРИЦІ

ХОЧА ЦЬОГОРІЧНА літня посуха завдасть болючих ударів фармерам й всім тим, які заробляють на життя сільським господарством чи пов'язаними з ним ділянками, все таки експерти сільського господарства і економіки запевняють, що це не надто пошкодить економіці країни, якщо це буде явище тільки цього одного літа. В найгіршому випадку, Америка втратить 40 відсотків свого урожаю збіжжя тобто пшениці, кукурудзи і сої, — твердить Роберт Томсон, декан сільськогосподарської школи при Пирдю університеті.

ЦЕ ВЖЕ ДВІЧІ В ЦЬОМУ літньому сезоні, що пляжі Лонг Айленду власті були змушені закрити для публічного вжитку з огляду на морем винесене сміття. Діло в тому що сміття про яке йде мова, не є звичайним, що його очищується з пляж перед початком кожного літнього сезону, але в цьому випадку йдеться про шпитальні відпадки. Того роду сміття є небезпечним і загрозою не тільки для купальників, але й населення цілої округи.

СТАРАЮЧИСЬ ЗАПОБІГТИ наглим упадкам біржових ринків члени чикагської і нюйоркської бірж одобрили плян, який дозволить зупиняти торгівлю цінними паперами у випадках якщо їх ціни будуть драстично коливатись. Директори фінансових інституцій, економісти і представники Уряду одноголосно висловилися з ентузіязмом щодо цього рішення.

СЕНАТ ОДНОГОЛОСНО не погодився на прохання президента Рональда Реґена в справі продажу Кувайтові 300 ракет типу „Меверик" й це тільки кілька днів перед приїздом володаря тієї держави до Вашінґтону. Це потрібне було поправкою до 14.3-більйонового законопроєкту про міжнародну допомогу, який був після цього Сенатом одобрений голосами 76 до 15. Уряд президента Рональда Реґена домагався одобрення 2-більйонового збройного пакету для продажу Кувайтові.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Балянс партійної конференції у Москві

Минулого тижня комуністична конференція у Москві з близько п'ятьма тисячами учасників, делеґатів нижчих партійних органів, мала — за передбачуванням московських кореспондентів західньої преси — тривати найменше один місяць. Тривала тільки чотири дні, і 4-го липня ц. р., у день свята роковин американської Незалежности, проголошено її резолюції. Але виконну силу як закон ці резолюції дістануть щойно після складної формалістичної процедури, яка може потребувати кілька років. Усе ж кремлівська верхівка і Політбюро напевно будуть триматися цих резолюцій. Трудно відповісти на найперший запит, який наче автоматично тиснеться на уста: чи ця конференція скріпила чи послабила персональну владу, авторитет і престиж Михаїла Ґорбачова? Трудність у тому, що не здійснилися сподівання, що Ґорбачов так вирежисерує дебати, щоб могти позбутися з Політбюра свого найгрізнішого противника консерватиста Єґора Ліґачова, та ще й може однодумця Ліґачова, давнього „підпанка" Леоніда Брежнєва — Володимира Щербицького. Навпаки, коли колишній лідер компартії Москви Борис Єльцин, позбавлений цього посту за критику Ґорбачова, що той Ґорбачов надто помалу проводить заповіджені реформи, просив регабілітувати його в ім'я справедливости, то різку відповідь дав йому Єґор Ліґачов. А коли Єльцин звернувся безпосередньо до Ґорбачова з своєю просьбою, то Ґорбачов солідаризувався з Ліґачовим. Не дали більше говорити Єльцинові і заспівали гимн — „Інтернаціонал" на знак закінчення дебат.

Зате можна вважати, що Ґорбачов таки закріпив свою владу, бо „одноголосно" прийнято всі запропоновані ним сутні резолюції. Між цими резолюціями є скріплення дійсної влади і виконних функцій президента СССР, який був тільки церемоніяльною фіґурою. За першими коментарями західніх кореспондентів, це закріпило би позицію Андрея Ґромика, що його Ґорбачов позбувся зі свого оточення, зробивши його президентом СССР, себто формально наділивши його найвищою почестю. Але за цією новою резолюцією — президентом має бути кожночасний генеральний секретар партії — себто тепер Михаїл Ґорбачов. Тільки обмежено час урядування такого найвищого достойника до двох п'ятирічних каденцій. Це, очевидно, наслідування американської державної структури, де президент одночасно є головою уряду і відповідає за закордонну політику, збройні сили й економіку та має обмежену владу до двох чотирирічний каденцій. Виходить, що сам Ґорбачов забезпечив собі лідерську позицію на найближчих сім років — а може років 10, якщо не включати до цієї нової постанови трирічного урядування Ґорбачова.

Закордонні кореспонденти заповідали, що на цій партійній конференції прийде до зудару між делеґатами з Криму й кремлівською верхівкою у зв'язку з будовою на Криму нової нуклеарної станції, проти чого є все кримське населення. Але ані в совєтській пресі, ані в повідомленнях західніх кореспондентів нічого не сказано чи взагалі та справа виринула на конференції в Москві. Проте у „Ню Йорк Таймсі" з 2-го липня ц. р. у великому заголовку на першій сторінці говорилося про „бурхливе засідання партії" та про „виявлення на денне світло мрячного кремлівського суперництва".

Логічно треба здогадуватися, що економічна криза у СССР така велика, що і ортодоксійна опозиція проти Ґорбачова зрозуміла, що треба якихось радикальних реформ, щоб цю кризу перебороти. Виходить, що й Ліґачов та його табір рішив не перешкоджати Ґорбачову в реалізації гласности й перебудови. Хрущова провалили, використавши банкрутство його спроби перещепити на терен СССР, конкретно на цілинні землі, американську кукурудзу, яка заімпонувала Хрущову під час його відвідин у ЗСА за президентури Д. Айзенгавера. Якщо Ґорбачову не вдасться санувати економічної кризи в СССР — це буде знаменитий претекст скинути його з кремлівської влади.

Треба почекати на оприлюднення усіх дальших подробиць конференції у Москві, яка нас, українців, найбільше цікавить: чи, ким і в якій мірі виринула на конференції проблема — свободолюбного руху в різних „самостійних" республіках, що разом складають СССР. Офіційна „Правда" й „Ізвестія" напевне писатимуть про силу і єдність Комуністичної партії СССР. Як воно насправді було і як далі буде, — треба з терпеливістю почекати.

М. Мельник

ЗАКОН ПРО КООПЕРАТИВИ — НАЙБІЛЬШ РАДИКАЛЬНА РЕФОРМА В СССР

У своїй доповіді на засіданні Верховної Ради СССР, голова Ради Міністрів М. І. Рижков заявив: „Тепер треба буде зробити ще один великий крок на шляху перебудови, відкрити широкий простір для всемірного розвитку кооперативного руху з його справді гігантськими можливостями..." Мені здається, що вживаючи термін „гігантський" Рижков не перебільшує. Преса СССР з 8-го червня опублікувала закон про кооперацію, який дозволяє на організацію кооператив, що своїм характером досить подібні до кооперацій тут в Америці.

У СССР було дотепер багато економічних реформ та всеобіймаюче плянування майже всієї економічної торговельної активности залишалось незаторкненим. Щоб така економічна система працювала, підприємства мусять бути власністю держави. Ціни на продукти, товар та обслуги мусять бути встановлені згори, інакше було б неможливо узгіднити подажі попит між підприємствами.

З цієї самої причини не покупці, а плянувальники мусять встановляти кількість і асортимент продуктів. Внаслідок цього ніяка економія, базована на всеобіймаючому плянуванні, не може оминути, з однієї сторони, безконечного стояння в чергах, із другої — надмірів товарів і продуктів, що їх ніхто не хоче купити. Коли якесь більше підприємство працює так погано, що воно втратить гроші, тоді держава мусить йому допомагати. Воно не може збанкрутувати, бо це заторкнуло б узгіднення подажі і попиту і внесло б хаос у плянуванні.

Така система не дає людям ніякої заохоти для того, щоб вони дбали про підприємство, в якому вони працюють, бо їхня доля тільки до дуже малої міри залежить від успіху підприємства. В капіталістичній системі основним показником добробуту фірми та її працівників є дохід. Дохід цей залежить виключно від задоволення покупців виглядом, якістю, і ціною товарів, продуктів, чи послуг. У пляновій економії основним показником успіху фірми є не задоволення покупців, а кількісне виконання пляну. Наголос тут є на „кількісне", тому, що плян може бути успішним тільки тоді, коли виконання „кількости" є згідне з „кількостями" встановленими пляном. Таким чином на думку не еміґрантських критиків, а Ґорбачова, економія СССР опинилась у катастрофальному стані.

На основі нового закону, кооперативи не будуть підлягати ніякому плянові і цей факт матиме далекойдучі наслідки. Коли принаймні троє людей укладуть статут кооперативи, тоді вони можуть її зареєструвати в місцевій адміністрації. Вони можуть бути певні, що адміністрація не буде їм робити ніяких перешкод, хіба, що їхня кооператива збирається продукувати зброю, копіювальні машини, чи продавати закордонні часописи.

Початковий капітал твориться із членських паїв, та незвичайно цікавою річчю є те, що кооператива може отримати капітал із публічної продажі акцій. Цю другу методу мусить затвердити державний банк.

В основному, кооперативи можуть займатись і продукцією фабрикатів і обслуговуванням. У дійсності, вони можуть продукувати все, що потребує консумент. Вони можуть теж прийняти форму крамниць, ресторанів, майстерень для направи авт, та — і це є дуже важливе — вони можуть будувати хати.

Деякі кооперативи можуть дістати дозвіл на безпосередні торговельні зносини зі закордонними фірмами і затримати на своєму власному конті чужу валюту. Кооператива є виключним власником всього, що вона купила чи випродукувала, включно з будинками. Та земля залишається власністю держави і за її вжиток кооперативи будуть мусіти платити ренту.

Тепер, як справа мається з найважнішими проблемами СССР, якими є встановлювання цін, заробітних платень, кількість і добір продуктів чи товарів? Ціни буде встановляти не плянувальник, а кооператива, за виїмком тих випадків, де кооператива вступає у торговельні чи контрактові відносини з державними підприємствами, чи державою. Та й тут наголос є на гнучкість і поступливість. Державні пляни не будуть диктувати кооперативі, яку кількість і який асортимент продуктів чи товарів вона має продукувати. Кооператива може теж встановляти висоту заробітних платень.

А що робити з приходами чи втратами? І тут знову кооператива буде мати повну свободу. Розподіл доходу між уділовцями не буде реґулювати держава. Рішення у цій справі будуть робити загальні збори уділовців. Коли ж кооператива попаде у фінансові трудноші, держава її рятувати не буде. Її зліквідують та уділовці не будуть відповідальні за її борги своєю приватною власністю. Доходи будуть оподатковані проґресивним доходовим податком. Рента за вживання землі буде теж зрізничкована. По відношенні до сільськогосподарських кооператив, зрізничковання ренти буде базоване теж на різницях в урожайності землі.

Незвичайно важливою річчю є факт, що той сам закон відноситься теж і до

(Закінчення на стор. 3)

Бронислава Скорупська

ВІРА РЯТУЄ

Хтось постукав у двері. Микола підійшов до дверей — перед ним стояв пристійний юнак 18-20 років. Русяве, коротко підстрижене волосся золотом переливалося на сонці. Одежа на ньєму була чиста, старанно випрасувана.

— Дозвольте зайти у хату, я називаюся Том Томпсон. Я мушу з вами говорити. Телефонував до вас уже кілька разів, але ваша пані не хотіла мене вислухати, а це ж так для мене важливо, прошу впустіть.

Часи, коли двері не замикалися і людина не боялася незнайомого, давно минули. Тепер Америка заґратована, вікна й двері забезпечені алярмом, і до хати, звичайно, не впускають чужих людей з вулиці; але настирливість цього юнака зацікавила Миколу і він, забувши правило обережности, відчинив двері.

— Що ж це таке важливе привело вас до моєї хати? — спитав Микола.

І Том швидко говіркою, ніби відразу хотів скинути ввесь тягар, що давив його груди, почав оповідати.

— Я є колишній наркоман. Маючи лише п'ятнадцять років, я покинув школу і почав уживати алькоголь та наркотики. Батьки всілякими способами старалися відірвати мене від нового товариства та навику; вмовляли, просили, грозили і, врешті, батько вигнав мене з хати. Я не почував до нього ні любови, ні жалю, ані співчуття. Жив у парках, і мені треба було багато грошей, щоб купувати наркотики, отож я почав красти. Рік тому я вкрав і вашого човна, який був прив'язаний ланцюгом на березі ріки Делевару напроти вашої хати. Я поплив човном за течією миль з двадцять, де жила поблизу моя добра бабуся. Витягнув човен на берег і якось затягнув його на її подвір'я і там за кілька днів мені вдалося його продати. Бабуся була завжди рада, коли я у неї з'являвся, і не завдавала мені ніяких запитань. Спосіб мого життя вів мене до самознищення. Я був самітний, хворий і напівпритомний.

Одного разу, блукаючи безцільно вночі вулицями, я опинився близько вашого дому. Далі йти не було сили і я сів на пеньку, що коло річки. Ніч була тиха і зоряна. Повний місяць дивився на мене, і ми вдвох, місяць і я, відбивалися на плесі спокійної річки. Раптом я відчув наплив дуже сильних емоцій, красу цього світу і свою нікчемність. Вперше у житті я почав молитися, я плакав і благав у Господа порятунку. Вкрай знеможений, заснув.

Прокинувся, коли сонце почало вже добре пригрівати. Коло мене стояв незнайомий чоловік. Коротко поговоривши, він запропонував мені поміч. І так я опинився в оточенні людей, які допомогли мені лікуватися. З ними я ходив і до церкви та став віруючим.

Тепер я прийшов до вас просити вибачення та запитати, скільки я вам винен за човен. Я уже з багатьма покривдженими мною розрахувався і тепер черга розрахуватися з вами. Правда, покищо я працюю доривочно і не маю грошей, але як тільки знайду іншу працю, то з першої ж платні зверну вам борг.

Така сповідь глибоко зворушила чернігівців: Миколу, його дружину Тамару та їхніх дітей Лесю і Микольця.

— Я дуже зворушений вашою сповіддю. Тому, що ви віднайшли себе і стали чесною людиною, — я все вам прощаю і дарую. Як заробите гроші — сплачуйте іншим, а мені ви вже заплатили тим, що дали добрий приклад для моїх дітей, які тепер якраз у такому віці, як були ви, коли спотикнулися на життєвій дорозі. Ще одна маленька річ: я влаштую вас на працю у фірмі, де я працюю і маю там добре становище. Отже, ви затруднені.

Теплі погляди Миколи і Тома зустрілися і вони зі зворушенням подали один одному руки.

Д-р Юліян Мовчан

КАПІТАЛЬНИЙ ВКЛАД ДО УКРАЇНСЬКОЇ БІБЛІОГРАФІЇ

Д-р Максим Бойко: „Нариси до історії української бібліографії". Видання Українського Медичного Архіву, Блумінґтон, Індіяна, 1988 рік, 226 ст.

I.

„Бібліографія — це культурна ділянка праці, спрямована на реєстрацію умового дорібку народу та інформації про твори друкованого", — читаємо мотто автора на початку його статті „Дослідження рідномовної бібліографії".

І це дійсно так. Бо чим більше людство в процесі своєї історії здобувало досягнень у ділянці культури, техніки, літератури, мистецтва і т. д., тим більше виникала потреба все десь зафіксувати, аби тими здобутками можна було користуватися не тільки тепер, але й пізніше з їхніх джерел могли черпати також інші покоління. І оскільки найзручнішою формою записів таких здобутків виявилися книги, то одночасно виникнула потреба в розсортуванні їх та опису згідно їхнього змісту, галузі, якій вони присвячені, і т. д. І ось, цією ділянкою розпочала займатися ще одна ділянка науки — бібліографія, що з грецької мови дослівно означає — описання книг чи статтей, присвячених певній ділянці знання чи певній галузі, їхній короткій огляд і т. д.

Саме ось такою працею є вищезгадана праця д-ра Максима Бойка — одного з найвизначніших українських бібліографів, бібліотекаря, публіциста та наукового працівника. Та перед тим, як бодай дуже коротко оповісти про цю капітальну працю, що її видано в пошану Тисячоліття Хрищення України — кілька слів про самого автора. Не зважаючи на це, що у свій „пенсійний вік" Максим Бойко перейшов вже понад десять років тому, він проте і досі щодня відвідує вранці від 7-ої до 12-ої години бібліотеку Індіянського університету в місті Блумінґтоні, де працює від 1966 року. Правда, він має цю вигоду, що хоч вже на пенсії, проте при цьому університеті не тільки має окрему кімнату 519, але також для своїх потреб аж до дві друкарки та все інше потрібне обладнання.

І ось, з наближенням 1000-річної річниці запровадження християнства в Україні, д-р Бойко вирішив із свого боку вшанувати цю річницю виданням своєї нової праці — „Нариси до історії української бібліографії. (Доречі, свій науковий ступінь „доктора філософії" Бойко здобув 1969 року в Українському Вільному Університеті в Мюнхені після успішного захисту наукової дисертації). Правда, праць на тему української бібліографії появилося уже немало. Але, як доречно завважує архівар УЛТПА д-р Павло Пундій у статті „Письмена і книги на службі народу", „безсторонньої, або національної історії української бібліографії на рідних землях немає. Марксо-ленінське „вчення" та прихована цензура не дають змоги об'єктивно називати і належно оцінювати кожний дорібок нашого народу, вже починаючи від княжих часів. І тому безцензурні досліди кожної культурної ділянки можна робити тільки в умовах повної свободи недоторкальности людини". Що це дійсно так — про це свідчить такий факт:

У своїй „Історії російської бібліографії", (Москва, 1951 р.) Н. В. Здобнов пише (переклад з російської): „Найстаршою, яка дійшла до нас, пам'яткою Київської Русі є стаття 'Богословці від словес', яка включена до 'Збірника Святослава', що був складений в X літті для царя Симеона. і переписана 1073 року для чернігівського князя Святослава Ярославича. Названа стаття поклала початок одній із течій староруської бібліографії... Така соціяльна суть однієї з форм російської бібліографії"...

Аби, видно, догодити, „старшому братові" москалеві Здобнову, ще відвертіше пише про це „наш" хахол — малорос (вже також можна судити з його прізвища) І. Корнєйчик. У його і об'ємистій (341 стор.) „Історії української бібліографії" (Київ, 1971) він „позичивши очі в сірка", пише: „Бібліографічні матеріяли, які залишилися з часів Київської Русі... не мають безпосереднього відношення до розвитку української бібліографії. Це спадщина єдиної давньо-руської народності — спільного предка російського, українського та білоруського народів"...

Отже, як бачимо, все спрямоване на те, щоб „довести", що якщо в минулому щось було цінне, то воно могло бути тільки російське, але ніколи не українське. В дійсності, як пише М. Бойко, про яку „спільність з російським народом" за княжих часів могла бути мова, коли тоді взагалі ще не існувало ні Росії, ані російського народу, як такого? Так само історія доводить, що „Богословца" був написаний не деінде, а в столиці України — Києві.

З „Нарисів" довідуємося, що сліди бібліографії сягають ще III сторіччя, коли грецький вчений Діоґен Лаєрський написав „Життя вчення і вислови людей, що вславилися філософією". Українська рукописна бібліографія датується, як вже вище було зазначено, 1073 роком, коли було складено „Збірник Святослава". Натомість, друкована українська бібліографія датується роком 1574, коли у Львові вийшла з друку „Граматика" — перша друкована книга в Україні. Правда, згідно найновіших досліджень, які подало варшавське „Наше слово" за 31-го січня 1988 рік, на підставі румунських джерел Василя Барлядяна, вже 10-го листопада 1508 року в Букарешті з ініціятиви волоського господаря Раду Великого, чернець Макарій надрукував давньоукраїнський „Літургіон" — першу друковану книжку в Румунії.

Закінчення буде.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

НЕ ГАНИТИ МОЛОДИХ ПРОФЕСІОНАЛІСТІВ!

У числі з 17-го червня появилась у „Свободі" стаття Михайла Шафранюка п. з. „Щоб наші слова не розминались із ділами", де автор ставить нарівні нехтування нашої мови на батьківщині з невживанням молодшим нашим поколінням української мови на поселеннях. На мій розсуд, автор підходить до питання неправильно, а така настанова може зразити багато молодих людей до українства загалом. Невживання рідної мови на батьківщині може рівнятись національному зрадництву. На поселеннях — це явище природне.

Коли т. зв. нова еміґрація стала тому понад сорок років поселюватись за океаном, майже всі попередні поселенці користувались рідною мовою. Це були селяни, які не мали змоги опанувати мови поселень. Їхні діти теж говорили переважно українською мовою, якої навчились від батьків. Вищу освіту не багато з них мало. Діти нової еміґрації мають переважно вищі студії, займають вищі позиції у професійному світі. Дехто з них покінчив суботню школу українознавства навіть на „відмінно", та в більшості їх знання української мови не переходять рівня знання випускника початкової школи, що є нормально. Вони звичайно можуть задовільно висловитись у справах домашніх, але, коли приходить до публічних виступів і треба виявити більш софістикований спосіб мислення, вони хоч би з поваги до рідної мови не хочуть її калічити і вживають мову поселення. Для цього нового едукованого на Заході покоління мова краю поселення є „рідною" в тому сенсі, що вона може висловити нею найлегше і найкраще свої думки. А цій меті служить мова.

М. Шафранюк пише, що організації, які об'єднують

(Закінчення на стор. 4)

Оксана Бризгун-Соколик

У ВІСІМДЕСЯТИЛІТТЯ Ю. ШЕРЕГІЯ

I.

У руках в мене кілька листів, вирізок з газет та чепурний журнал (ч. 58) „Нова Думка", який видає Союз русинів і українців Хорватії. Листи з Чехо-Словаччини, а точніше з Братислави, головного міста Словаччини, до „Дорогих приятелів Надійки і Антона!" (Д-р і інж. А. Івахнюки) — від Юрія Шерегія. Вирізки з газет словацькою мовою, в „Новій Думці" велика стаття із світлинами — українською мовою про Юрія Августина Шерегія.

Хто читав колись тепер неіснуючий тижневик „Вільне „Слово", може пригадує, як там друкувалася у кількох числах історична драма „Золотий меч". Цю першу закарпатсько-українську драму написав Юрій Шерегій, а музику до неї скомпонував його брат Євген Шерегій. Прем'єра твору відбулася у Братиславі в 1977 році з нагоди 1500-ліття заснування Києва.

Хто ж Юрій Шерегій? І чому так багато про нього написано?

Юрій Шерегій народився 16-го січня 1907 року в селі Дусині, Свалявського району, Закарпатської области, в родині грекокатолицького священика — патріота-народовця.

У 1913 році Юрій поступив до початкової школи, а у вересні 1918 року до гімназії в Ужгороді. Був активним пластуном. У 1920 році до Ужгороду прибув відомий український режисер і актор М. Садовський, який тут зорганізував театральну трупу, що її доповнено студентами гімназії та учительської семінарії, серед яких були брати. Юрій і Євген Шерегій.

Тому що в Ужгороді досить часто змінялися режисери, Ю. і Є. Шерегії мали можливість познайомитись і з іншими визначними діячами українського театру — О. Загоровим, Певним, Миколою Аркасом й іншими. Брати вибирають собі вужчі спеціялізації. Євген посвячується музиці, а Юрій–театрові. Пізніше вони доповнятимуть один одного. На лібретта Юрія Євген скомпонує музику. В цей спосіб створено оперету „Танґо для тебе" та музичну п'єсу „Золотий меч" й інші.

1926 року Юрій поступив на філософський факультет Карлового університету в Празі. Слухав виклади О. Колесси, І. Горака, М. Вайнгардта, О. Кандери, а часом і Дмитра Дорошенка. Тут він зустрівся зі знаменитим підручником „Триста років українського театру", що його в 1925 році видав у Празі проф. Дмитро Антонович.

В Празі, 1927 року, Ю. Шерегій заснував студентський драмгурток „Верховину", з яким влаштував 14 прем'єр. На їх репертуарі були й такі п'єси, як: „Мартин Боруля", „Українське щастя", „Наталка Полтавка", „Казка старого млина", „Безталанна" тощо. Саме тут, у Празі, Ю. Шерегій написав комедію з тогочасного життя селян та інтеліґенції п.н. „Нова ґенерація", з музикою брата Євгена.

Закінчивши студії в 1930-му році, Шерегій вертається до Ужгороду, де 1931 року заснував музично-драматичний гурток „Веселку", в якому був актором і режисером. Будучи професором гімназії в Хусті (1931-33), він в Пласті створив драматичний гурток, де спільно з братом Євгеном як диригентом поставив оперу „Запорожець за Дунаєм". З нею виступали вони по містах Закарпаття, а також і перед 6,000 глядачами на Джемборі в місцевості Геделле біля Будапешту, прем'єра якої відбулася у серпні 1933 року.

З цього драматичного гуртка 1934 року створено український театр „Нова Сцена", в якому Юрій не лише актор і режисер, але й директор.

Коли Мадярщина в березні 1939 року окупувала Закарпаття, члени театру „Нова сцена" через Румунію, прибули до Юґославії, де їх щиро прийняли в Руському Керестурі. Тут Юрій Шерегій розгортає свою театральну діяльність, і в Руському Керестурі, Міклошевцях та Шіді ставить шість прем'єр.

В 1940 році Ю. Шерегій появився у Празі, де очолив українську драматичну студію, якої дириґентом та режисером фактично був проф. О. Приходько. В роках 1942-44 на запрошення Шерегій був режисером у Львові й Дрогобичі. Тут співпрацював з відомим українським театральним корифеєм Й. Стадником.

В роках 1945-47 Юрій Шерегій був мистецьким керівником та першим режисером „Словацького театру" в Пряшеві та режисером-гостем „Українського народного театру" в Пряшеві (1946-48рр.). В обох цих театрах поставив на сцені 29 різних вистав. Весною 1957 року написав першу ориґінальну народну драму із життя українців на Лабірщині — „Черижнянську свадьбу" з обрядом весілля, яку поставлено з успіхом.

В наступних роках (1947-54) Ю. Шерегій був першим режисером опери й оперети „Народного театру" в Кошицях, де поставив 28 опер і оперет, а з різними аматорами–ще 21 виставу. Серед опер, яких ставив у Кошицях, були такі: „Русалка", „Чарівна флейта", „Поцілунок", „Галька", „Сорочинський ярмарок", „Євгеній Онєґін", „Фіґарове весілля", „Ріґолетто", „Севільський цирульник", „Запорожець за Дунаєм", „Наталка Полтавка" та інші.

Закінчення буде.

Мріяти й шукати

Матуральна кляса 1988 року.

У жовтні цього ювілейного року присвячено Тисячоліттю Християнства в Україні, Школа Українознавства ім. Тараса Шевченка у Вашінґтоні відзначуватиме 25 років праці з українською дітворою та молоддю.

Під умілим керівництвом першого директора, покійного проф. Петра Оришкевича, а відтак мґра Богдана Ясінського, десятки студентів покінчили 11 років науки українознавства писемною та усною матурою. Порівнюючи плян навчання в школах українознавства з американською шкільною системою, часами виринає питання чи потрібне формальне закінчення науки у формі европейської матури? Всежтаки студенти українознавства, які перейдуть цей кінцевий писемний та усний іспити з успіхом, розуміють потребу саме такого закінчення; вони знають що більшість з них не матиме нагоди вивчати дальше мову, історію чи культуру своїх батьків. Вони свідомі, що без знання своєї минувшини не зможуть використати свій духовий та інтелектуальний потенціял.

До матури у шкільному році 1987-88 приступили: Роман Ґалиш, Микола Кормелюк, Наталка Кость, Омелько Пацлавський, Реня Пащин, Леонора Сербин, Данило Фонтана і Володимир Цвікула. Писемна матура включала питання з літератури, історії та культури і відбулася в рамках шкільного навчання, в суботу 23-го квітня ц.р. Усну матуру здавали студенти в п'ятницю, 13-го травня, в присутності директора школи Б. Ясінського (географія), о. прот. Г. Подгурця (історія), учительок Н. Кормелюк (література, культура), З. Пащин (граматика), і М. Юрах (англомовна кляса). Усі студенти, які приступили до матури, здали ці кінцеві іспити з гарними оцінками.

Українська громада Вашінґтону та околиці мала нагоду запізнатися з ґрадуантами на традиційній шкільній забаві в суботу, 14-го травня, за яку відповідав комітет батьків ґрадуантів під керівництвом д-ра Р. Сербина. Коротку програму під час забави розпочав молитвою Владика Михайло Кучмяк, ЧНІ. Господар матуральної кляси, Н. Кормелюк, представила ґрадуантів поодиноко, насвітлюючи їхні зацікавлення та пляни на майнутнє. Усі матуранти отримали „Хрестоматію Тисячоліття Хрищення Руси-України", дарунок від Об'єднання Українців Вашінґтону.

Слово від матурантів виголосила Реня (Міка) Пащин складаючи подяку за труд родичам, отцям катехитам, учителям та дирекції школи.

Мотто, яке цьогорічні ґрадуанти вибрали для матурального таблльо, це слова Василя Симоненка: „Мріяти й шукати, шкварити байдужість на вогні!" Ці самі слова висловлюють теж щирі побажання для матурантів від директора, учителів, батьківського комітету та родичів матуральної кляси 1987-88

Х. Пацлавська

Кінцевий іспит школи українознавства СУМ

Кінцевий іспит в школі українознавства цього року відбувся 9-го травня письмовий, а 20-го травня усний з таких предметів: української мови, української літератури, історії України, географії і культури.

Склали іспити учні, які закінчили 12-ть років навчання з українознавчих предметів за програмою Шкільної Ради при УККА: Наконечний Василь, Патріяк Софія, Пастернак Христина, Пенджола Христина, Решітник Олександер, Розцішевська Руслана, Ярош Христина. До складу іспитової комісії ввійшли: д-р Олександер Лужницький — інспектор від Шкільної Ради; мгр Павлина Андрієнко-Данчук, директор школи і викладач української літератури; членами комісії були викладачі предметів у старших клясах: Маруся Данчук-Решітник (українська культура, географія); мґр Іван Кобаса (історія України), Корнель Василик (українська мова). Секретарював учитель Корнель Василик.

Привітали абсольвентів: д-р Роман Гуглевич від кредитівки „Самопоміч" в Ню Йорку, голова Володимир Костик від Управи Дому УВФ, мґр Іван Кобаса від учителів, голова Маруся Данчук-Решітник вітала від Осередку СУМ в Ню Йорку, від 2-го відділу ОЖ ОЧСУ вітав Корнель Василик, в імени Батьківського комітету склала щирі побажання голова Ліда Длябога. Теплими словами всі бажали нашим випускникам успіхів у світлій їхній майбутності.

Учні 10-ої кляси, Іван Макар і Михайло Росцішевський, склали найщиріші побажання, побажали успіхів у майбутніх студіях і обдарували дорогих випускників китицею квітів.

Сидять (зліва): Руслана Росцішевська, Христина Пенджола, Христина Пастернак; стоять (зліва): Василь Наконечний, Соня Патріяк, Христина Ярош, Олесь Решітник.

Директор вручила абсольвентам свідоцтва кінцевого іспиту і грошову нагороду в сумі 20 дол. кожному з фонду нашої незабутньої вчительки сл. п. Богданни Сидор-Чарторийської.

Фонд цей існує при відділі ОЖ ОЧСУ ім. Уляни Целевич-Стецюк в Ню Йорку; його втримує родина Сидор-Чарторийських з сестрою покійної, Іриною Комар, та членкинями ОЖ ОЧСУ своїми однорічними датками. Дирекція школи щиро вдячна за цей благородний дар. Д-р Р. Гуглевич обдарував від „Самопомочі" книжками „Дерев'яна архітектура", а голова Батьківського комітету Ліда Длябога вручила пам'ятковий подарунок.

Абсольвенти — Пастернак Христина, Пенджола Христина, Росцішевська Руслана і Ярош Христина, склали подяку директорці, вчителям, батькам і всім тим, хто спричинився до їх успіху й обдарували своїх вчителів китицями квітів.

Батьківський комітет учнів 12-ої кляси влаштував прощальний вечір 25-го травня в залі Визвольного Фронту, при 136 Друга авеню в Ню Йорку.

У святочно прибраній залі зібралися батьки матуристів, учителі, представники організацій, гості, а також взяли участь учні старших кляс. Вони прийшли привітати й попрощати своїх товаришок і товаришів, місце яких вони займуть в наступному шкільному році.

Вечір відкрила директор школи мґр П. Данчук; привітавши присутніх, попросила о. Лева Ґолдея, катехита церкви св. Юра, провести молитву і передала ведення програмою учителеві Корнелеві Василикові.

Директор школи у своєму слові зупинилась на величавій даті 1000-ліття Хрищення України, з якою пов'язані великі завдання перед нашим поселенням, особливо перед нашою молоддю, яка має працювати для України і нести правду про Україну у широкий світ. Вона закликала випускників, щоб здобували високі знання і берегли дорогоцінний скарб батьків своїх, щоб зберігали рідну мову, традицію, культуру та, щоб були вірними дочками і синами свого народу.

Після молитви, яку провів о. Лев, директор мґр П. Данчук, склала щиру подяку всім, хто в більшій чи меншій мірі спричинився до успіху цього вечора, а особливо батькам учнів 12-ої кляси за полагодження технічних приготувань і фінансових видатків та за приготування смачної перекуски.

Спільною світлиною закінчився цей незабутній вечір наших дорогих випускників школи українознавства Осередку СУМ в Ню Йорку.

Маруся Данчук-Решітник

Піттсбурґ...

(Закінчення зі стор. 1)

також включає дівочий і чоловічий хори. У програмі рівнож виступить місцевий хор „Калина" та український танцювальний ансамбль „Полтава" під керівництвом Л. Глутковської. До святочного слова запрошено федерального суддю Богдана Футея із Вашінґтону.

Якщо б погода не дописала, тоді комітет перенесе святкування до великої залі у Солджерс енд Сейлорс Меморіял Голл на Овкленді біля Пітсбурзького університету. До участи запрошено владик і представників інших віровизнань та місцевих політичних діячів. Крім згаданих членів комітету треба відмітити працю, що її вкладають інші члени: інж. Михайло Корчинський і його дружина Таїса; Богдан Годяк, проф. Василь Ящун, М. Фарлей-Пісецька, Богдан Грицишин, С. Капелюх, Михайло Джула, Евген Манастерський та мґр Ольга Манастирська, Н. Котов, С. Вачек, Ю. Гончар, А. Ґерманський, М. Баран, інж. Богдан Конецький, інж. Сидір-Михайло Тимяк та багато інших.

Закон...

(Закінчення зі стор. 2)

сільського господарства. Колгоспи стануть чистими кооперативами і не буде їх держава змушувати до виконування плянів. Відносини між колгоспами і державою будуть реґулювати замовлення і договори. Закон заохочує теж організацію кооператив у радгоспах, як теж і в хоч яких державних підприємствах. Кооперативи можуть теж організувати свої асоціяції, банки, і забезпеченеві кооперативи.

Як бачимо, цього роду зміни — дійсно основні і радикальні. Немає сумніву, що завдяки їм продуктивність праці і капіталу буде підійматись вгору в усіх секторах економії. Очевидно, величезна кількість вищих і нижчих урядовців, що працювали в ділянці плянування, адміністрації та контролю економії і підприємств, є незадоволена, бож багато із них буде мусіти залишити старі праці. Та зате незадоволення в основній масі населення сильно зменшиться. Для неросійських національностей СССР реформа ця буде незвичайно корисною, тому, що величезна кількість людей не буде залежна від КҐБ. Ледве чи КҐБ буде могти замкнути кооперативу, чи доручити кооперативі, щоб когось звільнити з праці чи не прийняти до праці так, як це вони робили з державними підприємствами.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ у столиці маленької центральноамериканської республіки Ґабон, Ліберсвилі, розпочались перші в історії переговори між представниками Лівії і Чаду. Лівію на переговорах репрезентує заступник міністра закордонних справ Джадалла аль- Таліхі, а Чад його колега по ранзі Гуара Ляссу. На засіданні буде присутній президент Ґабону Омар Бонґо. Обидві ворогуючі сторони висловили бажання закінчити існуючий між їхніми державами політичний і військовий конфлікт і відновити дипломатичні зв'язки. Як відомо, Лівія пробувала, з допомогою місцевих комуністів і скрайньо-лівих противників теперішнього уряду в Чаді, захопити принаймні частину цієї країни, яка знаходиться під охороною Франції. Рішучий спротив Чаду і присланого французького війська зламав хребет лівійським інтервентам.

ДИРЕКТОР ІНСТИТУТУ совєтських космічних дослідів Рональд Саґдеєв заявив, що СССР плянує вислати експедицію на Марс з участю живої людини, тобто космонавта, не пізніше як до 2010 року. Кореспондент агентства Ассошіейтед Пресс завважив незвичайний для Совєтського Союзу стиль переведення наукового симпозіюму у справі надземних планет, де у приявності закордонних вчених відбулась відкрита дискусія про порівняльний квалітет совєтських ракет, які запускають сателітів у міжпланетні простори.

Святкування Тисячоліття в Кергонксоні

Ювілейні святкування Тисячоліття Християнства в Україні започатковано тут рядом імпрез ще в 1987 році. І так, 19-го липня заходом Братства св. Володимира, Марійської Дружини при церкві Св. Трійці і місцевого Відділу СУА відбувся концерт в честь христителів України з доповіддю д-р Марти Богачевської-Хом'як п. з. „Св. Ольга — предтеча християнства в Україні" і багатою мистецькою програмою. У вересні місцевий Відділ УАКРади видав з нагоди Українського Дня англомовну брошурку про Хрищення Руси-України, а 1-го листопада місцевий Комітет 1000-ліття влаштував величавий концерт української релігійної музики, у якому взяли участь злучені місцеві хори під диригентурою проф. В. Тритяка, солістка Метрополітальної Опери в Ню Йорку Марта Кокольська-Мусійчук у фортепіяновому супроводі музичного керівника оперних театрів Оксани Равлюк-Прутеняк та деклematорка Ліда Кучер.

14-го лютого 1988 року Комітет Тисячоліття зорганізував поїздку автобусом 49 громадян до Ню Йорку на величавий концерт української музики в Лінколн Центрі, що його влаштували Фундація ім. Мазепи, Крайовий Комітет Тисячоліття і Український Народний Союз.

У міжчасі схвалено резолюції про Тисячоліття Хрищення України в сусідніх округах Ґрін, Колюмбія і Дорчестер. 29-го травня відправлено Богослуження в наших церквах за привернення незалежности і леґалізації українських церков в Україні. Від 5-го до 12-го червня місцеві засоби інформації — преса, радіо і телевізія, на звернення комітету інформували про цю епохальну подію в Україні та спростовували фальшування цієї події святкуваннями в Москві. 25-го червня заходом місцевого Відділу СУА висвітлено прозірки „Рукописів княжої доби", опрацьовані Дарією Маркусь. 14-го липня відбудеться проголошення леґіслятурою в окрузі Олстер в Кінґстоні, проклямації Українського Дня з нагоди Тисячоліття Хрищення України. Від 30-го липня до 7-го серпня відбудеться виставка писанок.

Комітет придбав три великі плякати про Хрищення України, які вже можна побачити на шляхах околиці Кергонксону до кінця цього року та Гадсону і Покіпсі протягом двох місяців. 16-го липня відбудуться святкування у сусідському містечку Гадсон. Неділя, 31-го липня, буде завершенням ювілейних святкувань в Кергонксоні. О год. 10-ій вранці буде відправлена Служба Божа, а потім відбудеться посвячення пропам'ятної плити з нагоди 1000-ліття. О год. 2-ій по полудні відбудеться на Союзівці в залі „Веселки" святковий концерт з доповіддю д-р Марти Богачевської-Хом'як і мистецькою програмою, у якій виступить хор „Думка" з Ню Йорку, та Ольга Шкафаровська-Рудик з рецитацією „Заповіт Ярослава Мудрого", монтаж віршів У. Кравченко і О. Кониського.

У святкуваннях візьмуть участь: голова Крайового Ділового Комітету 1000-ліття д-р Юрій Солтис та визначні гості. Комітет підготовляє з цієї нагоди пропам'ятну книгу і програму концерту.

Від довшого часу місцева радіовисильня в Елленвиллі на каналі 1370 AM, в год. 7:55 ранку і 12:55 по полудні інформує слухачів щодругий день про 1000-ліття Хрищення України та святкування української діяспори з нагоди цієї епохальної події.

Д-р Роман Барановський

АЛЬМАНАХ УНС'89

Редакція „Свободи" приймає до розгляду матеріяли до Альманаха на 1989 рік, в якому припадає 175-ліття з дня народин Тараса Шевченка і 25-ліття відкриття пам'ятника в його пошану у Вашінґтоні, як теж 50-ліття проголошення незалежности Карпатської України, 95-ліття УНСоюзу. Статті на ці та інші теми можна присилати до 16-го липня 1988 року. — Ред.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
бл. п. ред.
РОМАНА МИХАЙЛОВИЧА МАЛАНЧУКА
будуть відправлені

СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА

у НЕДІЛЮ 17-го ЛИПНЯ 1988 р., о год. 10-ій ранку в українській православній катедрі св. Володимира в Ню Йорку 160-170 Захід 82 вулиця

Приятелів і Знайомих до спільної молитви за незабутнього Покійного просить

ОЛЬГА МАЛАНЧУК з РОДИНОЮ

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

ділиться сумною вісткою зі своїм членством та всім українським Громадянством, що 5-го липня 1988 р. відійшла у Вічність на 88-му році життя колишня Наукова Співробітниця Відділу Археології Всеукраїнської Академії Наук та ряду Музеїв у Харкові, Член-Кореспондент УВАН, бувший Секретар Секції Античної Історії при УВАН та довголітній Науковий Співробітник Бібліотеки та Архіву УВАН

св. п. ТЕТЯНА ОЛЕКСІЇВНА ІВАНІВСЬКА

Опечаленій Родині Покійної складаємо найщиріші співчуття.

В пам'ять Тетяни Олексіївни Родина просить замість квітів надсилати пожертви на УВАН:

Ukrainian Academy
206 W. 100th St.
New York, N. Y. 10025

УПРАВА АКАДЕМІЇ та співробітники

Дон Мазанковський...

(Закінчення зі стор. 1)

шений. При цій нагоді віцепрем'єр підкреслив, що українська група недавно отримала один мільйон долярів на свої культурні потреби. За попередніх урядів українці в Канаді ніколи не отримували такої великої суми грошей.

Віцепрем'єр сказав, що лібералі залишили канадську економіку в жалюгідному стані та що консервативний уряд мусів в перших роках свого урядування виконувати фінансові зобов'язання, які були зроблені ліберальним урядом.

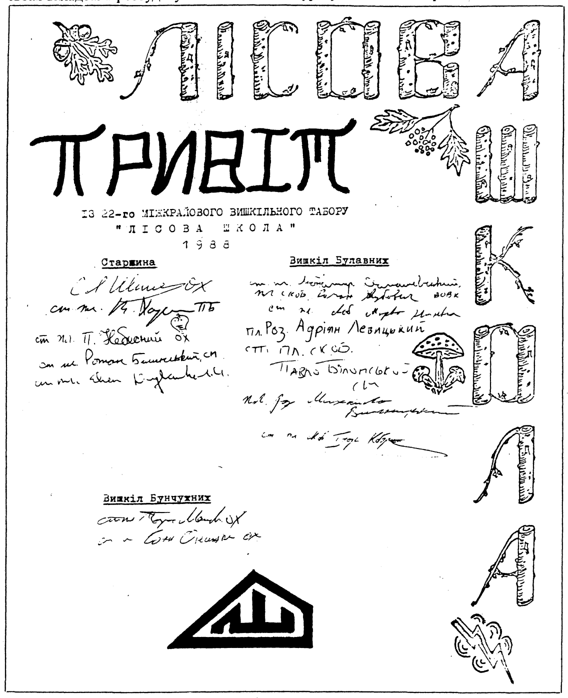
На думку віцепрем'єра теперішній уряд має за собою великі досягнення. На жаль, канадська преса, радіо і телевізія концентрують свою увагу на неґативвах і рідко згадують про успішні досягнення консервативного уряду.

Переходячи до теми назначень репрезентантів етнічних груп на різні позиції в урядових або урядом контрольованих інституціях, Д. Мазанковський ствердив, що українці є назагал добре репрезентовані. Наприклад, одним з найбільш впливових директорів канадських залізничних доріг є Євген Демків, а членом управи державної летунської лінії є Кеннет Ващук. Недавно молода канадка українського походження Віра Голіяд була назначена старшим дорадником в справах багатокультурности в його міністерстві. Вона нав'язує щораз ширші контакти з етнічними групами Канади і координує проведення багатокультурної програми всіма міністерствами уряду.

В справі досліджування нацистських воєнних злочинців у Канаді Д. Мазанковський сказав, що ціллю створення Комісії Дешена було якраз те, щоб оправдати українців, балтийців та інших членів східньоевропейських меншин від закидів і підозріння групової відповідальности за такі злочини. Він певний, що в остаточному висліді цих доходжень канадці українського походження вийдуть у позитивному світлі. Д. Мазанковський свідомий того, що українці як в мирні часи, так і під час двох світових війн вірно служили Канаді і можуть гордитися своїм вкладом в розбудову країни.

На моє питання, чи прем'єр Малруні плянує відвідати Совєтський Союз цього року, Д. Мазанковський відповів, що це мало правдоподібно. Як прем'єр, так і Д. Мазанковський є свідомі того, що помимо теперішньої відлиги в Совєтському Союзі і частинного звільнення політичних в'язнів, треба дальше боротися за цілковиту елімінацію порушування прав людини. Він звернув увагу на те, що і Данило Шумук і Йосип Тереля були звільнені у наслідок інтервенції теперішнього канадського уряду і канадського парляменту. Між іншим, Д. Мазанковський зустрічався з Д. Шумуком в „Українському селі" в Альберті, де Шумук обняв його як рідного і сказав, що він слідкував за кар'єрою Мазанковського ще в таборах праці і на засланні в Совєтському Союзі.

Віцепрем'єр признав, що бюро прем'єр-міністра часом грішило супроти українців через брак відповідних контактів. Тепер ці справи є повністю наладнані і канадські українці користуються повною підтримкою уряду у своїх культурних і суспільних справах.

Не ганити...

(Закінчення зі стор. 2)

молодих професіоналістів, повинні завернути до офіційного вживання української мови. Згадує теж про те, що іноді деякі люди старшої ґенерації манифестаційно, на знак протесту, виходять з імпрез, де вживається англійську мову. Можна протестувати, коли є проти чого. Біда в тому, що ті, які виходять , то переважно такі, що незабаром відійдуть зовсім. Ця ґенерація перенесла за моря таборову ментальність і, обгородившись всякими „фронтами", вірила, що працює для батьківщини. Як досі, багато в тому напрямі, на жаль, не зробила. А за останні роки ці Молоді Професіоналісти, (яких автор ставить нарівні з тими, що вбивають українську мову на батьківщині) саме завдяки теж тому, що вони, маючи самовпевність, коли висловлюються, добились значних успіхів, нав'язавши особисті контакти з власть імущими . Вони просунули нашу справу за чотири роки далеко дальше, чим ці старші за сорок. Ці останні це ґенерація „без язика", а щоб могти говорити з ким треба, і де треба, треба по-англійському (в ЗСА і Канаді) „читати і писати фахово знати".

Інтеліґентна людина не пристане до громади, де вона може мати прикре почуття, що на неї дивляться „згори" через незнання української мови. **Натавровуючи** тих, що нею не користуються, ми їх відштовхуємо, а бувають між ними дуже талановиті, високообразовані, а головно впливові в американському публічному житті люди. Велика втрата. Тому на мій розсуд, ми, старше покоління, яке було у великій мірі „гендікепт" саме через неповне знання мови поселень, не повинні накидати своїх у тому напрямі настанов молодим. На них переходить завдання допомагати Україні і вони мусять рішати, як це найкраще чинити. Докоряти нашим молодим людям за те, що користуються у публічному житті мовою, яку найкраще знають, і порівнювати їх з тими, які відкидають рідну мову в Україні — це, говорячи делікатно, непродумано і шкідливо, бо тим відштовхуємо молоде покоління від нашого громадського й політичного життя. Не забуваймо, що не живемо в „Україні на Гадсоном" чи Онтаріом , що Україна там — за морем!

Микола Бараболяк

Риверсайд, Ілл.

ПОМИЛКИ

У статті Миколи Бараболяка п.з. „Як насправді в Афганістаном?" („Свобода" з 2-го липня ц.р., ч. 125) треба читати: „від двох сторіч Москва намагається відкрити собі шлях на Індійський океан. У квітні 1978 року завдання здійснено". Як теж має бути; „На біля 22,000 афганських поселень кабульський режим — із метою ушкідливлення — знищив біля 15,000 поселення...". — Ред.

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці запляновані такі турніри:

13-14-го серпня — Подвійні гри
2-5-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
17-18-го вересня — Подвійні гри Пласт
8-9-го жовтня — КЛК

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

РОМАН МАЛАНЧУК, член УНС Відд. 204-го ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н.Й., помер 7-го червня 1988 року на 76-му році життя. Нар. 1912 року у Львові, Україна. Членом УНС став 1968 року. Залишив у смутку дружину Ольгу. Похорон відбувся 11-го червня 1988 року на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Мирон Заліпський, секр.

....

КАРЛО Б. ДАНИЛО, член УНС Відд. 120-го ім. св. Миколая в Аліквіппі, Па., помер 3-го травня 1988 року на 61-му році життя. Нар. 12-го квітня 1927 року. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, доньок Ґрейс і Чакі, сина Тому і сестру Анну Анджеліллі. Похорон відбувся 4-го травня 1988 року на цвинтарі Вудлови Меморіял Парк, Аліквіппа, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Б. С. Служинський, секр.

....

МИХАЙЛО БІЛИЙ, член УНС Відд. 360-го Т-ва „Пласт" в Баффало, Н.Й., помер 24-го квітня 1988 року на 28-му році життя. Нар. 24-го жовтня 1960 року в Баффало, Н.Й. Членом УНС став 1980 року. Залишив у смутку батьків Ярослава і Елсі, брата Марка і сестру Діяну. Похорон відбувся 27-го квітня 1988 року на цвинтарі Мт. Олівет в Тонванда, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Гаврилюк, секр.

....

АНТОНІЯ ІВАНОЧКО, член УНС Відд. 417-го Т-ва „Співпраця" в Джефферсонвілл, Інд., померла 24-го травня 1988 року на 91-му році життя. Нар. 1896 року в Городенці, Україна. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку доньки: Надію Міру Дуранті з родиною, Оксану Мостович з мужем д-ром Леонідом, сина Ігоря з дружиною Іванкою, внуків і правнуків, як також ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 27-го травня 1988 року на цвинтарі Вестон в Торонто, Онт. Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Ілько Цибрівський, секр.

....

ПЕТРО ШЕВЧУК, член УНС Відд. 13-го ім. св. Миколая у Вотервліті, Н.Й., помер 28-го травня 1988 року на 67-му році життя. Нар. 1921 року в селі Ждиня, повіт Горлиці, Україна. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Катерину, синів Джов і Семена з родиною і доньку Емілію з родиною та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 1-го червня 1988 року на Ст. Майкел Семетері в С. Гакензаку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Павло Шевчук, секр.

....

Д-р Алден Селеман, член УНС Відд. 390-го ім. Івана Франка в Брістолі, Конн., помер 21-го травня 1988 року на 63-му році життя. Нар. 4-го червня 1924 року в Брістолі, Конн. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дружину Патрисю, синів: Марка, Тимотея, Тому, Михайла й Івана; доньок: Мері Линн Кеті і Тересу. Похорон відбувся 25-го травня 1988 р. на цвинтарі св. Михаїла в Терривіллі, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

....

ФРОЗИНА ГРИБ, член УНС Відд. 107-го ім. св. Івана Хрестителя в Геммонд, Інд., померла 2-го червня 1988 року на 66-му році життя. Нар. 1922 року в Корниці, Самбір, Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку мужа Володимира, дочки: Марію і Мілю; синів: Евгена і Володимира мол. з їх родинами. Похорон відбувся 4-го червня 1988 року на цвинтарі св. Миколая в Геммонд, Інд.

Вічна Їй Пам'ять!

Василь Ванжула, секр.

....

ДМИТРО ЩУР, член УНС Відд. 316-го Т-ва „Український Народній Дім" в Рочестері, Н.Й., помер 31-го травня 1988 року на 66-му році життя. Нар. 1922 року в селі Рудка, пов. Ярослав, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Катерину, сина Михайла і дочку Юлію. Похорон відбувся 2-го червня 1988 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Л. Ґалуґа, секр.

....